

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 526/2022
31.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено бављење одређеном делатношћу из члана 353. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Здравка Петровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К-128/21 од 29.11.2021. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ 1 75/22 од 16.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Здравка Петровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К-128/21 од 29.11.2021. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ 1 75/22 од 16.03.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К-128/21 од 29.11.2021. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено бављење одређеном делатношћу из члана 353. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду КЖ 1 75/22 од 16.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Новом Саду К-128/21 од 29.11.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Здравко Петровић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту поднет, па је након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован, у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА иако не нумерише, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да, у конкретном случају, нису испуњена обележја кривичног дела неовлашћено бављење одређеном делатношћу из члана 353. КЗ, како објективна (кумулативно прописана) у погледу неовлашћеног бављена одређеном делатношћу за награду, тако ни субјективна, у погледу постојања директног умишљаја.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 353. Кривичног законика прописано је да ко се неовлашћено и за награду бави одређеном делатношћу за чије обављање је по закону или другим прописима донетим на основу закона потребна дозвола надлежног органа, односно надлежног субјекта, казниће се новчаном казном или затвором до 2 године.

Из изреке побијане првостепене пресуде произилази да је, окривљени АА, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела чије извршење је хтео, неовлашћено и за награду се бавио ветеринарском делатношћу за чије обављање је по члану 8. Закона о ветеринарству („Службени гласник Републике Србије“ број 93/2012) неопходно да правно лице или предузетник буде регистрован у Регистар привредних субјеката и да буде уписан у Регистар правних лица и предузетника за обављање ветеринарске делатности који води Министарство, те је без уписа у наведене регистре вршио кастрацију свиња и лечење свиња у власништву лица ближе означених у изреци, при чему је од сваког од њих захтевао одређену новчану накнаду на име пружених услуга, а који новац су му та лица и дала, при чему је био свестан да је његово дело забрањено.

У конкретном случају, у изреци наведене пресуде, поред осталих субјективних елемената, описан је умишљај, као нужан субјективни елемент кривичног дела неовлашћено бављење одређеном делатношћу из члана 353. КЗ и радња извршења као објективни елемент овог кривичног дела - неовлашћено бављење, што подразумева вишекратну делатност, као и да се то чини уз награду која може бити у новцу или у неким другим добрима или противуслугама, а неовлашћено значи да онај који се бави одређеном делатношћу нема потребну дозволу надлежног органа или неког другог субјекта, а она се по закону или прописима донетим на основу закона за обављање такве делатности захтева.

По налажењу Врховног касационог суда, описане радње, које је окривљени АА предузео, садрже све субјективне и објективне елементе кривичног дела неовлашћено бављење одређеном делатношћу из члана 353. КЗ, а како су то правилно закључили нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у преосталом делу захтева за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи сопствену оцену изведених доказа, и то: исказа сведока (ББ, ВВ...) и записника о инспекцијском надзору од 07.09.2017. године, те полемишући са оценом доказа и чињеничним закључцима судава изнетим у побијаним пресудама, везаним за поступање окривљеног и постојање битних елемената кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, како објективних, тако и субјективних, и на својим чињеничним закључцима другачијим од оних утврђених побијаним пресудама, заснива свој став да, у конкретном случају, није доказан директан умишљај окривљеног, нити је доказано да се окривљени неовлашћено бавио одређеном делатношћу и да је за то примао награду.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио његовом доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић